

РЕШЕНИЕ

№ 303

гр. София, 14.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 56 състав,
в публично заседание на 11.12.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ситнилка

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **9417** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 45, ал. 3 от Закона за местното самоуправление и местната администрация (ЗМСМА) във връзка с чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Г. Т. С. и по жалбата на Г. С. Г., С. С. Г., Т. К. П., Л. Б. П., В. Б. В., И. В. Д. и С. В. Б. против решение № 375/27.06.2019 г. на Столичния общински съвет, с което на основание чл. 8, ал. 1 от Закона за общинската собственост и чл. 21, ал. 1, т. 8 от Закона за местното самоуправление и местната администрация е отменено решение № 886 по протокол № 67 от 20.12.2018 г. на Столичния общински съвет. Излагат се доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт, поради неспазвания на изискванията за съдържание, допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, противоречие с материално правните норми и несъответствие с целта на закона. Навеждат се съображения за пълна липса на излагане на фактическите основания и тяхното подвеждане под конкретно приложими правни разпоредби. Посочените като правно основание разпоредби делегират компетентност на Столичния общински съвет като орган на местно самоуправление да взема решения свързани с управлението и разпореждането с общинско имущество, но не и да отменя влезли в сила свои решения. Претендира се отмяна на оспореното решение и присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът – Столичния общински съвет чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на жалбата по съображения, подробно

изложени в депозираните по делото писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Настоящият съдебен състав, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК и служебно, на основание чл. 168, ал. 1, във връзка с чл. 146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на акта, намира следното от фактическа страна:

С решение № 886 по протокол № 67 от 20.12.2018 г., на основание чл. 15, ал. 3, ал. 5 и чл. 199 от Закона за устройство на територията, чл. 35, ал. 4, т. 2 от закона за общинската собственост, чл. 77 и чл. 79, ал. 5 от Наредбата за общинската собственост на Столична община и чл. 21, ал. 1, т. 8 от ЗМСМА Столичния общински съвет е дал съгласие да се измени Плана за регулация на кв. 24, м. „М. 1“ чрез образуване на нов УПИ IV и УПИ XIV и да се сключи предварителен договор по реда на чл. 15, ал. 5 във връзка с ал. 3 от ЗУТ и чл. 77 от Наредбата за общинската собственост на Столична община, като: Столична община прехвърля на В. В., В. Б., Г. Г., С. Г., Т. П. и Л. П. конкретно описани в решението поземлени имоти с определена пазарна цена, а от своя страна Столична община придобива от същите физически лица конкретно описани поземлени имоти със съответно определена цена, като разликата в сумите следва да се доплати от физическите лица.

Административното производство по приемане на оспореното решение е образувано по доклад на кмета на Столична община № СОА19-ВК66-4943/20.06.2019 г. С него се предлага на Столичния общински съвет да приеме решение за отмяна на решение № 886/20.12.2018 г., поради наличието на регистрирани писма срещу визирания проект за изменение на плана за регулация на м. „М. 1“ и необходимостта от неговото допълнително разглеждане от ОЕСУТ с оглед невъзможността за неговото изпълнение и защита на обществения интерес.

С оспореното решение, на основание чл. 8, ал. 1 от Закона за общинската собственост и чл. 21, ал. 1, т. 8 от ЗМСМА е отменено решение № 886 по протокол № 67 от 20.12.2018 г. на Столичния общински съвет. Видно от приложените по делото становище и доклади, докладът на кмета на Столична община е разгледан и съгласуван от Постоянната комисия по устройство на територията, архитектура достъпна среда и жилищна политика, Постоянната комисия по икономика и собственост, Постоянната комисия по опазване на околната среда, земеделие и гори и Постоянната комисия по финанси и бюджет. Докладът е внесен за гласуване на 78-то заседание на Столичния общински съвет, като видно от Протокол № 78 от проведеното на 27.06.2019 заседание решението е прието със 57 гласа „ЗА“.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, настоящият съдебен състав обосновава следните правни изводи:

Жалбите са ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМИ.

Насочени са срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност. Съгласно чл. 8, ал. 11 от ЗОБС, актовете на общинския съвет и на кмета за придобиване, управление и разпореждане с имоти и вещи, общинска собственост, подлежат на контрол и могат да бъдат оспорвани по реда на чл. 45 от ЗМСМА. Оспореното решение съставлява акт от кръга на очертаните в хипотезата на чл. 8, ал. 11 от ЗОБС, който подлежи на съдебен контрол по реда на чл. 45 от ЗМСМА, а съгласно чл. 45, ал. 3 от този нормативен акт, съдът може да упражняване контрол по законосъобразност върху всички видове решения на общинските съвети, без оглед на вида на актовете и обхвата на регулираните с тях

обществени отношения. Не е предвидено ограничение за оспорване на актовете на ОбС по определен показател и в нормата на ал. 11 на чл. 8 от ЗОБС. Съгласно чл. 21, ал. 1, т. 8 от ЗМСМА, Общинският съвет приема решения за управление на общинско имущество и определя конкретните правомощия на кмета на общината, като конкретно приетото и оспорено решение влиза в обхвата на цитираната правна норма и е издадено въз основа на нея. Доколкото с процесното решение е отменен именно такъв акт на същия орган, жалбите срещу него следва да се приемат за допустими. Същите са подадени и от лица, разполагащи с личен и пряк интерес, доколкото с приложените по делото документи за собственост оспорващите се легитимират като собственици на имотите предмет на разпоредителната част на решение № 886/20.12.2018 г. на Столичния общински съвет – отменено с оспореното в настоящото съдебно производство решение. Съгласно чл. 147, ал. 1 от АПК, право да оспорват административен акт имат гражданите и организациите, чиито права, свободи или законни интереси са нарушени или застрашени от него, като самото застрашаване е достатъчно, за да обоснове наличен правен интерес. В случая е налице именно застрашаване на този интерес и по-специално промяна в правната сфера на оспорващите, евентуално, отнемане от патримониума им на субективни права или промяна в съществуващите фактически отношения, придобити в резултат на отмененото решение.

Разгледани по същество жалбите са ОСНОВАТЕЛНИ.

С оспореното решение е отменено решение № 886 по протокол № 67 от 20.12.2018 г. на Столичния общински съвет. Като правно основание са посочени нормите на чл. 8, ал. 1 от ЗОБС и на чл. 21, ал. 1, т. 8 от ЗМСМА, а по отношение на фактическото основание е извършено препращане към доклад на кмета на Столична община № СОА19-ВК66-4943/20.06.2019 г. По делото не е спорно, че решение № 886 по протокол № 67 от 20.12.2018 г. на Столичния общински съвет е влязло в сила. Не са налице и данни за неговото оспорване по съдебен ред.

Влезлите в сила административните актове могат да бъдат отменяни или изменяни само при наличието на хипотезите, регламентирани в чл. 99 от АПК, съставляващи основания за възобновяване на производството по издаване на административния акт. В случая оспореното решение № 375/27.06.2019 г. на Столичния общински съвет не насочва към наличие на такива мотиви, няма и отразено фактическо и правно основание за отмяната на предходното решение. Този пропуск съставлява особено съществено нарушение на формата на акта и на процесуалния закон и като такова е основание за прогласяване на нищожността на решението.

Вярно е, че мотивите за издаването на един акт могат да се съдържат и в преписката по неговото издаване, но в случая преписката не съдържа позоваване на основания за пререшаване на въпроса измежду изчерпателно изброените в закона. В доклад на кмета на Столична община № СОА19-ВК66-4943/20.06.2019 г. като мотив за неговото приемане е посочено наличието на регистрирани писма срещу визирания проект за изменение на плана за регулация на м. „М. 1“ и необходимостта от неговото допълнително разглеждане от ОЕСУТ с оглед невъзможността за неговото изпълнение и защита на обществения интерес. Тези мотиви обаче не обосновават нито една от хипотезите на чл. 99 от АПК. Характерът на предпоставките за образуване на това производство показва, че с него се цели да се отстрани допуснатата неправилност на акта към момента на неговото произнасяне. Липсата на мотиви за наличието на неправилност на акта към момента на неговото издаване обоснова извод

и за липсата на материална компетентност на неговия издател.

Едностранното пререшаване на въпрос, решен с влязъл в сила административен акт е недопустимо с оглед необходимостта от сигурност в правния оборот и когато един административен орган допусне такова пререшаване, същият излиза извън рамките на своята компетентност, тъй като той няма законовото право да нарушава тази сигурност и да се произнася по разрешен вече окончателно проблем. Такова право за него би възникнало едва при възобновяване на административното производство, каквото в случая не е налице.

Самата процедура по възобновяване започва по инициатива на лицата, посочени в чл. 100 от АПК, но в случая не е налице поставено такова начало, почиващо на правните норми. Освен това, за да се допусне възобновяване, е необходимо спазването на императивно регламентирани срокове, регламентирани в чл. 102 от кодекса, но след като не е налице посочено основание за възобновяване, то не може и да се обсъжда въпросът за спазването на тези срокове, с оглед факта, че същите зависят именно от вида на основанието. Разглеждането на искането за възобновяване се прави по специална процедура, регламентирана в глава шеста на АПК, съгласно чл. 103, ал. 2 от кодекса и преди да бъде пререшен въпросът по същество следва да е било допуснато изрично възобновяване на производството по реда на глава пета, съгласно чл. 103, ал. 4 от същия нормативен акт. В настоящия случай такава процедура изобщо не е била развита, а директно е пристъпено към отмяната на влязъл в сила акт и пререшаване на установен вече с такъв въпрос.

Нито ЗОБС, нито ЗМСМА съдържат специални правила за възобновяване на производствата по издаване на административните актове, поради което приложение следва да намерят общите правила на АПК. Влязлото в сила решение № 886/20.12.2018 г. създава задължения за кмета на Столична община, а именно: да извърши необходимите законови действия да сключи предварителен договор, а след влизане в сила на изменението на ПУП и окончателен договор за придобиване/прехвърляне на правото на собственост върху имотите подробно описани в решението. Съответно тези задължения съставляват и насрещно право за оспорващите да искат изпълнението им. Дали, как и кога ще бъдат изпълнени задълженията не е обект на настоящия правен спор.

В случая не е налице и преразглеждане на акта, каквото се допуска по чл. 91 от АПК, тъй като тази императивна правна норма дава ограничена във времето възможност, която се погасява след изтичането на срока. Нормата предвижда и наличие на определени условия, при които един административен орган може да преразгледа решения от него въпрос и да оттегли сам своя акт, да го отмени или измени. Разпоредбата е неприложима за случая, тъй като 14-дневният срок за преразглеждането, респективно отмяната на решение № 886/2018 г. е изтекъл и липсват данни за подадена жалба или протест.

С оглед така изложеното настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение № 375 от 27.06.2019 г. на Столичния общински съвет е нищожно, като издадено от орган, излязъл извън рамките на своята материална компетентност, издадено при липса на фактическо и правно основание и в съществено противоречие с императивни правни норми.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК на оспорващите следва да се присъдят направените по делото разноски. Претендираните и доказани разноски от [фирма] за адвокатско възнаграждение, съобразно приложения договор за правна

защита и съдействие са в размер на 5000 лева. С оглед своевременно направеното възражение за прекомерност по реда на чл. 78, ал. 5 от ГПК от процесуалния представител на ответника (още в съпроводителното писмо), при определяне на размера на адвокатското възнаграждение следва да бъдат съобразени, както фактическата и правна сложност на делото, така и минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. Размерът на минималното адвокатско възнаграждение по административни дела без материален интерес, каквото е настоящото, е установен в чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Като взе предвид липсата на фактическа и правна сложност на делото и неговото разглеждане в едно заседание, настоящият съдебен състав намира, че размерът на претендираното адвокатско възнаграждение по приложения към делото договор за правна защита и съдействие е прекомерен и следва да бъде намален до установения в Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения минимален размер. Претендираният и доказан размер на адвокатско възнаграждение от оспорващите Г. С. Г., С. С. Г., Т. К. П., Л. Б. П., В. Б. В., И. В. Д. и С. В. Б. е размер на 600 лева, който следва да бъде изцяло присъден, предвид осъщественото процесуално представителство по отношение на седем оспорващи.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, II отделение, 56^{-ти} състав

РЕШИ:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на решение № 375 по протокол № 78/27.06.2019 г. на Столичния общински съвет.

ОСЪЖДА Столичния общински съвет да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Г. Т. С. разноски по делото в размер на 500 (петстотин) лева.

ОСЪЖДА Столичния общински съвет да заплати на Г. С. Г., С. С. Г., Т. К. П., Л. Б. П., В. Б. В., И. В. Д. и С. В. Б. разноски по делото в размер на 600 (шестстотин) лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: